

Arrest

nr. 186 194 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2017.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X, loco advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een sjiïet te zijn, afkomstig uit Malana Sera in Kurram Agency. U zou daar uw ganse leven hebben gewoond tot uw problemen startten en u het land diende te verlaten. Zo werd uw regio sinds lang geteisterd door willekeurig geweld door een sektarische oorlog. U werd daardoor in 2007 gedwongen om zich aan te sluiten bij Anjuman-e-Hussania. U moest voor hen allerlei taken doen, maar zette nog uw werk verder. Uw broer was ook aangesloten bij Anjuman-e-Hussania, maar hij kwam om het leven bij een bomaanslag in een bazaar. Na zijn dood in 2013 werd u echter gedwongen om zich permanent aansluiten bij de groepering. U mocht niet meer werken, maar werd niet genoeg betaald door hen. U wilde echter niet doden en wilde geen deel meer uitmaken van deze groep. Omdat bovendien regelmatig mensen van uw groepering verdwenen,

adviseerde uw vader u om het land te verlaten. U vermoed dat u in 2014 Pakistan hebt verlaten. U trok via Afghanistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Macedonië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk naar België waar u asiel aanvraag op 15 juni 2015. Ter staving van uw eerste asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: een geboortecertificaat, een overlijdensakte van uw broer, een police clearance, een brief van Anjuman-e-Hussania, een 'injured' certificate van uw vader, vijf foto's en de enveloppe waarmee alle documenten werden verzonden. U bracht ook volgende kopieën mee: uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vader en de identiteitskaart van uw moeder.

Op 25 mei 2016 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde recente herkomst uit Kurram Agency. Op 29 september 2016 werd uw beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

U verlaat het grondgebied niet en wordt op 2 maart 2017 gecontroleerd door de Belgische autoriteiten, hierbij werd vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond. U werd overgerbacht naar het gesloten centrum in Brugge. Op 6 april 2017 diende u hier een tweede asielaanvraag in. U houdt vast aan uw eerdere verklaringen. U legt ter staving van uw afkomst uit Parachinar 10 foto's van een aanslag bij Parachinar en een lijst met slachtoffers voor. Uw advocaat voegt op 7 april 2017 een begeleidende schrijven toe waarbij 4 medische attesten gevoegd zijn, een afkomstig van Fedasil en 3 komende uit Pakistan.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde recente herkomst uit Kurram Agency. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfsplaatsen voor uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de RvV. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, zijnde de algemene veiligheidssituatie in Pakistan. In ieder geval, u weerlegt op geen enkele wijze de vaststellingen die het CGVS maakte tijdens uw eerste asielaanvraag, omtrent uw beweerde recente herkomst uit Kurram Agency.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt en waarmee u wel uw recente herkomst tracht aan te tonen, dient gezegd dat de foto's en de lijst met slachtoffers die u neerlegt geenszins kunnen aantonen dat u tot aan uw vertrek uit Pakistan in Parachinar verbleef. Zoals u zelf aangeeft betreffen het foto's en slachtoffers van een aanslag die plaats vond terwijl u hier in België was

(verklaring meervoudige aanvraag vraag 17). Bovendien haalde u deze gewoon van het internet. Aan het begeleidend schrijven van uw advocaat werden vier medische attesten toegevoegd. Deze kunnen evenmin de genomen beslissing van het CGVS op een positieve manier ombuigen. Hoewel uit deze documenten valt af te leiden dat u depressief bent kunnen deze niet aantonen dat u niet in staat was om gehoord te worden door het CGVS of op een aannemelijke manier te antwoorden op de vragen van het CGVS en DVZ. Bovendien zijn de medische attesten afkomstig uit Pakistan slechts kopieën, waardoor de bewijswaarde eerder relatief is. Bijgevolg kunnen zijn dan ook niet uw recent vertrek uit de regio Parachinar aantonen. Het is bovendien opmerkelijk dat u bij uw eerste asielaanvraag verklaarde over geen documenten meer te beschikken (gehoorverslag CGVS 18/2/2016, p. 30) en nu deze medische documenten voorlegt. In het administratief dossier wordt er verwezen naar uw originele identiteitskaart, echter deze is niet terug te vinden in het administratief dossier. Evenwel verandert dit niets aan de beoordeling. Uit de kopie van uw identiteitskaart blijkt dat deze werd uitgereikt op 25 februari 2011. Waar u vervolgens verbleven heeft kan hier niet uit worden afgeleid.

In het administratief dossier zitten nog enkele documenten die u neergelegd heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De meeste van deze documenten legde u ook neer bij uw eerste asielaanvraag op het CGVS zoals uw geboortecertificaat, een overlijdensakte van uw broer, een police clearance, een brief van Anjuman-e-Hussania, een 'injured' certificate van uw vader, een kopie van uw identiteitskaart, de kopieën van de identiteitskaarten van uw vader uw moeder. Daarnaast zit er ook een brief van Tahreek-e-Hussaini Parachinar Kurram Agency Pakistan en uw huwelijksakte bij. Wat deze documenten betreft dient gezegd dat deze een gesolliciteerd karakter hebben. De brief van Tahreek-e-Hussaini Parachinar Kurram Agency Pakistan werd opgesteld op 10 juli 2016, na de weigeringsbeslissing genomen door het CGVS. De akte die uw niqah dient aan te tonen werd opgesteld op 20 augustus 2015. De authenticiteit van dit document wordt hierdoor ernstig ondermijnt. Vooreerst was u op 20 augustus 2015 reeds in België, u vroeg immers asiel aan op 15 juni 2015. Daarnaast verklaarde u tijdens u gehoor op 18 februari 2016 dat uw niqah plaats vond in 2014 (gehoorverslag CGVS 18/2/2016, p. 10). Bovendien verklaarde u in het kader van uw tweede asielaanvraag dat u niemand meer heeft in Pakistan om u documenten te bezorgen (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 21). Dit is in tegenspraak met het feit dat u deze documenten kon neerleggen en uit het begeleidend schrijven van uw advocaat blijkt dat uw familie u uw originele identiteitskaart kon bezorgen. Dit alles ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid des te meer.

Tot slot worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, waardoor de bewijswaarde van Pakistaanse documenten eerder bijzonder relatief is. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u voornamelijk kopieën voorlegde en deze altijd onderhevig kunnen zijn aan mogelijk knip- en plakwerk.

Voor de beoordeling van uw medische (psychologische) problemen dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Voor zover u bij een eventuele gedwongen repatriëring vreest gearresteerd te worden omdat u uw land illegaal verlaten heeft kan het volgende worden gezegd. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt evenwel niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. De Emigration Ordinance is de regelgeving die het vaakst ingeroepen wordt in het geval van vergrijpen tegen de migratiewetgeving en/of mensensmokkel. Het lage aantal aanlachten en veroordelingen in vergelijking met de omvang van de illegale migratie vanuit Pakistan, wijst er echter op dat het FIA beoogt eerder mensenhandelaars dan illegale migranten aan te pakken. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen

te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen probleem van non-refoulement is omdat er in geen enkele procedure een probleem van artikel 3 EVRM werd aangehaald.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU (hierna: Kwalificatierichtlijn), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, en "van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procédure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Verzoeker geeft aan dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zijn identiteit heden, in tegenstelling tot wat in het kader van zijn vorige asielprocédure werd geoordeeld, niet langer in twijfel wordt getrokken door het CGVS. Hij voert het volgende aan:

"Het feit dat verzoeker nu wel in staat is om zijn originele identiteitskaart neer te leggen, nadat zijn familie opnieuw in contact is gekomen met de smokkelaar en een nieuw bedrag geld betaald heeft, is dus een heel belangrijk element om de identiteit van verzoeker te staven.

De originele identiteitskaart bevindt zich in het CIB en mag verzoeker er niet van beschikken. Hij heeft uitdrukkelijk gevraagd dat het origineel document zou worden overgemaakt aan het CGVS voor onderzoek, maar ze hebben daar spijtig genoeg enkel een scan van gestuurd en gespecificeerd dat ze over het origineel document beschikken.

De Pakistaanse identiteitskaarten kunnen absoluut niet gefalsificeerd worden zoals het CGVS het vermeldt met betrekking tot andere Pakistaanse documenten. Het gaat inderdaad om Computerized National Identity Cards.

Het feit dat het CGVS in de huidige bestreden beslissing beschouwt dat er geen twijfels meer zijn over de identiteit van verzoeker is dus duidelijk een teken dat de nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker als vluchteling erkend wordt over de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

Door tegelijk de identiteit van verzoeker niet langer in twijfel te trekken en de nieuwe asielaanvraag niet in overweging te nemen schendt de bestreden beslissing artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet op zijn minst vernietigd worden."

Verzoeker citeert vervolgens de door hem in het kader van zijn vorige asielaanvraag aangevoerde argumentatie omtrent zijn identiteit en besluit dat zijn identiteit nu dus vast staat. De enige twijfel die het CGVS nog heeft is verzoekers beweerde recente herkomst uit Kurram Agency.

Verzoeker geeft aan dat hij aan zware psychische problemen lijdt die een impact hebben zowel op zijn geheugen als op zijn capaciteit om een gehoor af te leggen. Het medisch attest van dr. V.H. stelt luidens verzoeker duidelijk dat zijn medische situatie een impact heeft op zijn capaciteit om op de vragen te antwoorden. Verzoeker vervolgt dat hij op bezoek moest gaan naar een psycholoog, maar omwille van zijn psychische problemen was het voor hem ook bijzonder moeilijk om zelfstandig te leven en ergens naartoe te gaan, zijn weg te vinden. Hij heeft dus verschillende afspraken gemist en er werd hem nooit een attest opgesteld. Een psychologische expertise zou luidens verzoeker nochtans uiterst belangrijk zijn om zijn verklaringen te onderzoeken en zijn recente herkomst te bepalen. Zolang zulk onderzoek ontbreekt kan men onmogelijk uitsluiten dat de gebreken in zijn relaas louter te wijten zijn aan zijn vastgestelde psychische problemen. Verzoeker verwijst in dit verband naar een arrest van deze Raad waarbij aanvullende onderzoeksmaatregelen bevolen werden die minstens betrekking moeten hebben op een medische expertise van de verzoekende partij.

Verzoeker stelt dat zijn psychische problemen een impact hebben op zijn verklaringen en nieuw licht brengen op zijn verklaringen op zijn gehoor bij het CGVS bij zijn eerste asielaanvraag. De vreemde antwoorden die hij soms gegeven heeft zijn louter ten gevolge van deze problemen. Het feit dat hij depressief is maakt dat hij zich minder kon herinneren van de recente gebeurtenissen in Pakistan: hij is geconcentreerd op zijn eigen, hij waarneemt niet wat er buiten aan het gebeuren is. Zoals gesteld in het medisch attest: "*Tunnelvisie met realiteitsverlies van het hier en nu*". De medische attesten uit Pakistan bevestigen dat hij toen al ziek was. Verzoeker voegt daaraan toe dat hij ook een zwaar traumatiserende reis heeft afgelegd naar België die zijn herinnering van de laatste jaren in Kurram Agency heeft aangetast en ook zijn capaciteit om precieze datums te geven voor zijn vertrek en dergelijke. Verzoeker meent dat hij dus wel degelijk nieuwe elementen heeft neergelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zijn recent verblijf in Kurram Agency geloofwaardig wordt bevonden.

Verzoeker somt voorts de documenten op die hij inzake zijn eerste asielaanvraag heeft bijgebracht en citeert uit zijn verzoekschrift dat hij bij de toen lopende beroepsprocedure bij deze Raad heeft ingediend. Hij geeft voorts aan dat hij bij zijn nieuwe asielaanvraag zijn originele identiteitskaart, een brief van Tahreek- e-Huassaini, een bewijs van zijn niqah en medische attesten van Pakistan heeft neergelegd. Al deze elementen samen genomen, vormen luidens verzoeker een geheel dat wijst op de recente herkomst van verzoeker uit Kurram Agency. Het feit dat ze, volgens het CGVS, niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wordt verklaard door het medisch attest van Dr. V.H.

Verzoeker vraagt hem het statuut van vluchteling te erkennen of de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het middel aangevoerde schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 tot 48/7 van de vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 14 april 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag volhardt in zijn recente afkomst uit Kurram Agency.

Inzake verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 25 mei 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kan worden aan zijn beweerde recente herkomst uit Kurram Agency en bijgevolg evenmin aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. De ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen asielmotieven wordt verder bevestigd door tegenstrijdigheden, onwaarschijnlijkheden en vaagheden die door de commissaris-generaal werden opgemerkt doorheen zijn verklaringen. Verzoekers beroep hiertegen werd bij 's Raads arrest nr. 175 473 van 29 september 2016 verworpen omdat verzoeker niet ter terechtzitting is verschenen en evenmin vertegenwoordigd is.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.4.2. Ter ondersteuning van onderhavige asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten voor: tien foto's van een aanslag bij Parachinar en een lijst met slachtoffers, vier medische attesten waarvan een afkomstig van Fedasil en drie komende uit Pakistan, een brief van Tahreek-e-Hussaini Parachinar Kurram Agency Pakistan en zijn huwelijksakte. Verzoeker legt ook nogmaals de documenten neer die hij in het kader van zijn vorige asielaanvraag heeft bijgebracht, met name zijn geboortecertificaat, een overlijdensakte van zijn broer, een police clearance, een brief van Anjuman-e-Hussania, een 'injured' certificate van zijn vader, een kopie van zijn identiteitskaart, de kopieën van de identiteitskaarten van zijn vader en moeder.

2.5. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag.

In de mate verzoeker, onder verwijzing van het medische attest van dr. V.H. en drie attesten komende uit Pakistan, voorhoudt dat zijn psychische problemen een impact hebben op zowel zijn geheugen als op zijn capaciteit om een gehoor af te leggen, stelt de Raad vast dat, ofschoon melding wordt gemaakt van *“tunnelvisie met realiteitsverlies van het hier en nu”*, hieruit niet kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag zodat de vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en omissies onverkort overeind blijven.

Dit blijkt overigens evenmin uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit het gehoorverslag inzake verzoekers eerste asielaanvraag waaruit blijkt dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoeker maakte in de loop van het gehoor in het kader van zijn eerste asielaanvraag ook nergens melding van eventuele psychologische problemen. Wel verklaarde hij bij aanvang van het gehoor dat hij hartproblemen heeft, stress en spanning (gehoorverslag 18 februari 2016, 2), doch noch verzoeker, noch zijn raadsman maakte dienaangaande enige opmerking dat verzoeker hierdoor niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Integendeel, op de vraag of hij het interview kon doen, antwoordde verzoeker uitdrukkelijk *“Ja, ik ben klaar om te antwoorden, geen probleem. Voor mij is het geen probleem om de ernstige dingen uit te leggen. (...)”*. Verzoeker bleek voorts in staat te antwoorden op de vragen van de protection officer en op een precieze en omstandige wijze zijn asielrelaas uiteen te zetten. Hij noch zijn advocaat maakte verder enige opmerking aangaande het verloop van het gehoor. Niets wijst er aldus op dat de mentaal-psychologische toestand van verzoeker tijdens de gehoren dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt.

Zo verzoeker aangeeft dat een psychologische expertise uiterst belangrijk zou zijn om zijn verklaringen te onderzoeken en zijn recente herkomst te bepalen, wijst de Raad verzoeker er op dat niets hem belet om zelf een psycholoog of psychiater of andere deskundige te raadplegen. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verzoeker slaagt er aldus niet in aan te tonen dat zijn mentale toestand de oorzaak is van zijn incoherente en tegenstrijdige verklaringen. Bovendien betreffen de vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en incoherenties geen details maar wel elementen die betrekking hebben op verzoekers directe omgeving en leefwereld en die de kern van zijn asielrelaas uitmaken.

Wat betreft de door verzoeker geciteerde rechtspraak, dient te worden benadrukt dat dit arrest van deze Raad individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Ook de overige door verzoeker neergelegde documenten vermogen zijn geloofwaardigheid niet te herstellen. Het louter neerleggen van foto's en een lijst met slachtoffers uit Kurram Agency kunnen, zoals terecht aangegeven in de bestreden beslissing, geenszins aantonen dat verzoeker tot aan zijn vertrek uit Pakistan in Parachinar verbleef. Ook de brief van Tahreek-e-Hussaini Parachinar Kurram Agency Pakistan en verzoekers huwelijksakte vermogen dit niet aan te tonen. Zo stelt de commissaris-generaal op goede grond het volgende vast: *“Wat deze documenten betreft dient gezegd dat deze een gesolliciteerd karakter hebben. De brief van Tahreek-e-Hussaini Parachinar Kurram Agency Pakistan werd opgesteld op 10 juli 2016, na de weigeringsbeslissing genomen door het CGVS. De akte die uw niqah dient aan te tonen werd opgesteld op 20 augustus 2015. De authenticiteit van dit document wordt hierdoor ernstig ondermijnt. Vooreerst was u op 20 augustus 2015 reeds in België, u vroeg immers asiel aan op 15 juni 2015. Daarnaast verklaarde u tijdens u gehoor op 18 februari 2016 dat uw niqah plaats vond in 2014 (gehoorverslag CGVS 18/2/2016, p. 10). Bovendien verklaarde u in het kader van uw tweede asielaanvraag dat u niemand meer heeft in Pakistan om u documenten te bezorgen (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 21). Dit is in tegenspraak met het feit dat u deze documenten kon*

neerleggen en uit het begeleidend schrijven van uw advocaat blijkt dat uw familie u uw originele identiteitskaart kon bezorgen. Dit alles ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid des te meer."

Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente vaststellingen, die draagkrachtig zijn en grondslag vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Gelet het oordeel van de Raad dat verzoeker niet aantoonde dat zijn mentale toestand de oorzaak is van zijn incoherente en tegenstrijdige verklaringen, kan verzoeker zijn psychische problemen niet langer ernstig aanvoeren ter verklaring van de gedane bevindingen van de commissaris-generaal omtrent de brief van Tahreek-e-Hussaini Parachinar Kurram Agency Pakistan en zijn huwelijksakte.

Dat aan zijn identiteit heden niet meer getwijfeld wordt, doet geen afbreuk aan zijn bedrieglijke verklaringen omtrent zijn recente verblijf in K.A. en zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Uit de kopie van zijn identiteitskaart blijkt immers dat deze werd uitgereikt op 25 februari 2011. Waar verzoeker vervolgens verbleven heeft kan, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, hier niet uit worden afgeleid. Daar verzoekers identiteit op zich niet langer betwist wordt, kan de schending van artikel 4, §1 van de Kwalificatierichtlijn omdat het CGVS geen onderzoek gedaan heeft naar de identiteit van verzoeker, dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Zo verzoeker de documenten opsomt die hij inzake zijn eerste asielaanvraag heeft bijgebracht en citeert uit zijn verzoekschrift dat hij bij de toen lopende beroepsprocedure bij deze Raad heeft ingediend, wijst de Raad er op dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is daar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal genomen in het kader van zijn eerste asielaanvraag, zijnde de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 mei 2016.

Wat betreft de overige elementen die verzoeker in het kader van zijn tweede en huidige asielaanvraag bijbrengt, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.7. Waar verzoeker verwijst naar de artikelen 3 en 13 EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 13 EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt. Verzoeker toont niet aan op welke wijze artikel 13 van het EVRM zou geschonden zijn, nu hem de mogelijkheid geboden werd de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd terecht geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van

de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER